

LIST ZA HUMOR IN SATIRO

Leto I.

V Ljubljani, 1. novembra 1926.

Št. 4.

Izhaja v Ljubljani 1. in
15. vsakega meseca.

Naslov: Uredništvo in uprava
lista «Muhe», Ljubljana I.,
poštni predal. — Objavljeni
prispevki se honorirajo, po-
slani rokopisi se ne vračajo.

Naročnina četrletno 10 Din.

Letna naročnina za inozemstvo:

Amerika . . .	1.— dolar
Avstrija . . .	8.— šilingov
Francija . . .	40.— frankov
Italija . . .	30.— lir
Nemčija . . .	5.— zl. mark

Inserati: 65×1 mm Din 1.25.

Poštni ček, račun št. 14.568
v Ljubljani.

Naša politična kobila.

Njena hrana je v glavnem korupcija, kar pa ji očitno ne prija posebno, ker vedno bolj kaže rebra. No, včasih pa vseeno koga brčne, da jo prav pošteno skupi. Na zunaj je miroljubna, vendar ima tudi svoje muhe.

MARIBORSKI DINSTMANI.

(Folkloristična študija. — Napisal Pohorsky)

Človek se lahko dostikrat zelo prevari, če koga sodi po njegovem imenu. Če bi kdo na primer mislil, da je tisti, ki se zove Korošec, iz Koroške, bi se jako okanil, kakor bi se tudi prevaril, če bi trdil, da ga gospod Srkulj radi srknejo. Iz imena se tudi ne more sklepati, kake nacije je kdo. Če se kdo n. pr. piše Ehrlich, se še ne more trditi, da je dotični gospod Nemec. V Mariboru je par gospodov, ki se zovejo Papež, toda niti eden teh gospodov še ni bil v Rimu in ni videl sv. očeta.

Tako je tudi z našimi dinstmami v Mariboru. Če bi jih človek sodil po imenu, bi takoj rekel, da so Švabe, ker se zovejo dinstmami. Toda oni so prave slovenske korenine, če so tudi iz Kranjske ali Primorske doma. Sploh bi bilo treba o naših dinstmanih napisati obširno knjigo, da bi jih človek priporočal in pohvalil, kakor zaslužijo. Slovenski pisatelji pišejo seveda vsakojake druge stvari, toda tega, kar bi bilo potrebno, se nihče ne zmisli. Zato sem se jaz odločil, da si bom v imenu vse slovenske literature vzel vsaj malo časa in napisal o naših mariborskih dinstmanih literaren fragment ter s tem nekoliko prispeval k spoznavanju posameznih slojev našega naroda.

Vsak pošten mariborski purgar spoštuje naše dinstmane. Naš lepi Maribor jih ima tako rad, da so gospod mestni načelnik odredili, da mora vsak dinstman imeti svojo številko. To pa zato, da se na večer, ko se dinstmami štejejo, lahko takoj dožene, če kateri

fali, da ga potem takoj dajo po številki iskati.

Marsikdo se vprašuje, zakaj je elegantnih toliko dinstmanov v Mariboru. Na to je lahko odgovoriti. Vsak vendar ve, da je Maribor fino mesto, ki tujece zelo čisla. Ako tujece pridejo v Maribor, kakor n. pr. Sokoli, Orjuna, Orli, profesorji itd., jih gredo čakati na kolodvor sam gospod načelnik s pozdravom »dobrodošli«. Pa gospod načelnik ne utegnejo vedno čakati pri vsakem vřaku, seveda tudi ne naši Sokoli in Orli. Tako so pa na kolodvoru naši dinstmami, ki pri vsakem cugu napravijo špalir in pozdravijo vse tujece v imenu slavnega magistrata.

Mariborski dinstmami so vsi v rdeči internacijonalni in zato nosijo rdeče kape. Farba teh kap ni čisto eht in če jih zaloti dež, potem se cedi rdeča farba dinstmanom po licu in čez nos. Zato imajo nekateri tako rdeče nosove, pa to ni nič hudega, kajti rdeča farba je naša prava farba.

Naši dinstmami so ljudje, ki dobro stojijo in če jim tudi drugače ne gre dobro. Oni podpirajo javne institute, cerkve, banke, razsvetljavo itd. Mislím, da ga ni v Mariboru dinstmana, ki bi že ne bil podprl s svojimi plečmi zida »Črneга orla«.

Tudi za tiskarne so naši dinstmami jako navdušeni. Komaj raznašalec časopisov kje zakriči: »Jutro«, »Marburger Zeitung«, »Slovenec«, »Slov. Gospodar« — že hočejo izvedeti, kaj je

novega v časopisu in si izposodijo od vsakega po eno številko.

Dinstmami so zelo zdravi ljudje in ljubitelji friškega zraka. Zmiraj so na prostem. Oni bolje poznajo Maribor kakor gospod načelnik. Vsak dinstman je tudi diplomat. Diplomati molčijo o tem, kar vedo, tako tudi naši dinstmami. Koliko in kakšne stvari oni vedo, tega ne vé nihče. Za koliko milostljivih gospa vedo oni, da imajo šocelne, ki jim pošiljajo listke, jih obiskujejo in se z njimi kratkočasijo, med tem ko so njih gospodje v službi, ali dinstmami ne povedo tega nikomur, niti njihovim možem ne. Naši dinstmami molčijo kakor ribe in kakor duhovniki v spovednici. Koliko mariborskih frajlíc bi bolj pordečilo kakor kape dinstmanov, ko bi kak dinstman hotel povedati, komu je vse nosil listke od te ali one poštene frajlíce.

Lahko je umljivo, da dinstmane zelo spoštujejo mariborske dame in frajlíce. Marsikatera ženska je stavila v lotrijo numero, katero nosi njen dinstman na kapi. Tako je neka frajlíca v neki ulici, ki je svojemu šocelnu pošiljala listke, drugo leto v juliju — datum se strinja z numero tega dinstmana — dobila hauptrefer v formi malega sinčka, ali dotični dinstman še ni nikomur povedal, na kateri lotriji je igrala in ali je imela cel los, ali polovico, ali samo četrtinko.

Te vrstice sem napisal zato, da boste vsi vedli in znali spoštovati naše dinstmane in njih častno službo.

Z našega muholovca.

Geslo: Debele in suhe — za »Muhe«!

Pozno spoznal.

Mož (kriči): »No, sedaj sem se pa vendar enkrat prepričal, da me varaš s knjigovodjem!«

Zena: »Kaj se dereš! Molči! Kaj mora ves svet vedeti, da si še le sedaj doznal, kar so drugi že davno vedeli!«

Še ne ve.

Arent se pelje v Berlin in Roza, njegova žena, ga spremlja na kolodvor. Ob sřovesu mu reče: »Ali mi boš ostal zvest?«

Arent odgovori: »Ali misliš, da sem prerok?«

Skrajni čas.

Gost: »Natakarica, fa zrezek že diši!«

Natakarica: »Tako? Potem je skrajni čas, da ga pojeste.«

Sporazum.

A.: Ali si že slišal, da se je sosedova Tončka pred devetimi meseci spoznala z nekim gospodom in ima že sinčka?

B.: Vidiš, vidiš, vsak sporazum ne prinese tako hitro sadu kakor ta.

M.

Razlika.

Razgovarjala sta se dva čevljarska pomočnika in dejal je Boltežar: »Čuj, Gašper, ali veš, kakšna je razlika med mojstrom in pomočnikom?«

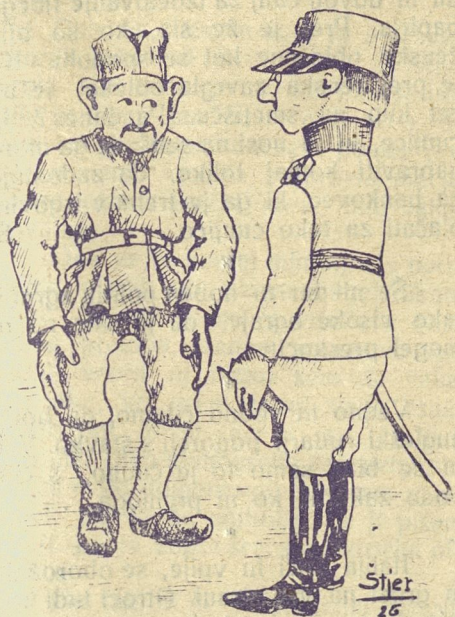
Gašper: »Ne.«

Boltežar: »Če je pomočnik bolan, pravijo, da je pijan, če je mojster pijan, takrat pa rečejo, da je bolan.«

Civko.

Pri vojakih.

Kapetan razlaga vojakom novincem, kako se je treba vesti in ravnati v vojski. Nazadnje pokliče rekruta Ibrahima in ga vpraša tako-le:

«Jeli ti Ibrahime, prva vrsta je v bitki v največji nevarnosti. No, povej mi, kako vojake, ki so v prvi vrsti, najbolje zavarujemo?»

Ibrahim se urno dvigne, kot da bi imel svinec v zadnjem delu telesa, in modro odgovori:

«Gospod kapetan, najbolje je za one vojake ki so v prvi vrsti, da jih postavimo čisto v zadnjo vrsto.» Š.J

Štjer:

ČE ŽENA UMRJE.

(Groteska iz Amerike.)

V pritličju je stanoval g. Debelon, v prvem nadstropju pa g. Suhon. Prvi je imel avto, ki ga je imenoval Kara in je bil do ušes zaljubljen vanj, drugi pa je imel ženo, katero je istotako ljubil iz vse svoje suhote.

Zgodilo se je pa vse naenkrat. Gospodu Debelonu je bil ukraden avto Kara, a gospodu Suhonu je pa umrla draga žena.

Izvedel je pa to človek, ki je imel prelepo navado, da je ob enakih prilikah (če je namreč komu kdo umrl) izrazil svoje globoko sožalje. Napotil se je torej tudi v hišo, kjer sta stanovala omenjena gospoda. Nikakor pa ni vedel natančno, ali je nesrečni vdovec oni zgoraj ali oni spodaj. Ker je pa po stopnicah nerodno hoditi, se je namenil h gospodu Debelonu spodaj. Dobil ga je v sobi. Pristopil je tedaj k njemu, se globoko priklonil, predstavil svojo osebnost in z glasom, polnim očitne žalosti, dejal:

»Moje sožalje, cenjeni gospod. Sočustvujem z vami in vas pomilujem, ker vem, da ste izgubili najdražje. Potolažite se in pozabite. Rano ste jo izgubili in nadomestilo boste težko našli. Torej, kakor rečeno, moje globoko sožalje o priliki vaše tako bridke izgube.«

Podal je gospodu Debelonu roko in po licu sta mu spolzeli dve debeli solzi.

Gospod Debelon se je čutil zelo potolaženega in do človeka, ki mu je za njegov ukradeni avto izrazil tako globoko sožalje, je mahoma občutil prijetno simpatijo. Rekel je torej:

»Zahvaljujem se vam za vaše sožalje in neizmerno me veseli, da se dobi človek, ki sočustvuje z nesrečnikom.«

Zelo sem potr in ta izguba me je užalostila v dno srea. Saj je bila pravzaprav že stara skatla in je spuščala sapo spredaj in zadaj. Zelo sem jo bil že polomil in ni bila skoraj več za rabo. Stara je bila in izdelana, pa vendar mi je tako zelo hudo za njo, pomislite, saj se ne bom imel več s čim zabavati in kratkočasiti.«

Vlada.

Znano vam je, bratje dragi, da vsak mesec vsaj desetkrat v vlado nova kriza sili, opozicija še večkrat.

Danes trdno še stojijo, jutri klonijo glave, in naslednji dan pa zopet vse po starem tiru gre.

Jaz imam pa vlado staro, vlada mi že dokaj let, kadar hočem oponirati, metla začne pesmi pet.

Radi tega v krizi stalni vlada je prav vsaki dan, mesto, da demisioniram, javim se, da sem bolan ...

Elem.

Tja in nazaj.

Sprevodnik: Prosim, vozne karte!

Možakar: Prekleta vendar, da je ne najdem. Nič! Nikjer nič! Vzame naj me takoj pet sto vragov, če je nisem res imel. Aha, tukajle je ta vrag — v Beograd!

Stara ženica: Očka, veste, če boste tako preklinjali, pridete s svojo karto preje v pekel, nego v Beograd!

Možakar: Nič ne dè, saj in am retur-karto. ... Mado.

Pri izpitu.

Gospod N je polagal prometni izpit. Na vsa stavljenja mu vprašanja je zelo dobro odgovoril. Predsednik izpraševalne komisije mu zastavi končno še tole vprašanje:

«Če je podnevi barva signalne plošče bela, kakšna mora biti ponoči luč?»

«Rdeča.»

«In če je podnevi zelena?»

«Ponoči zelena luč.»

«Podnevi bela barva?»

«Ponoči bela luč.»

«Kaj pa, če je podnevi črna barva?»

«Mora biti ponoči tudi črna luč.»

Kakšno oceno je dobil, ni povedal.

C. L.

Mož beseda.

Uradnik krojaču: »Oprostite, da ta mesec ne morem plačati!«

Krojač: »To ste rekli tudi pretekli mesec.«

Uradnik: »Ali nisem mož beseda?»

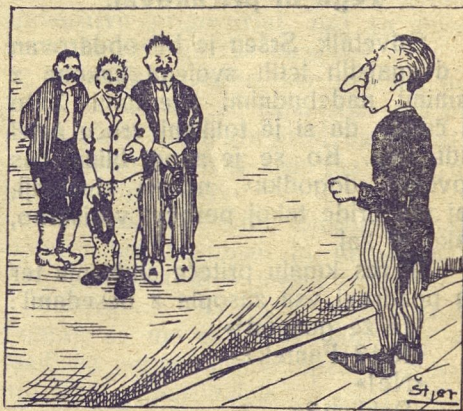
Menda bo res!

— Ti Jože, ali veš, kje ima »Jutro« najtočnejšega poročevalca?

— No?

— V Celju. Ta namreč smrtnih slučajev in samomore že vnaprej poroča svojemu listu — hvala Bogu, da se njegova poročila nikdar ne izpolnijo.

Na političnem zborovanju.

Govornik: »Zahvaljujem se vam, ki tako častno zastopate vse sloje našega troedinega naroda...«

V dvomu.

Tinče se je zelo prestrašil, ko je začel pes za njim lajati. Oče ga je posvaril rekoč:

»Tinče, ne smeš biti tako boječ, ne veš li, da psi, ki lajajo, ne grizejo.«

Tinče (jokaje): »To že vem, ali tega ne vem, če tudi pes to ve!«

Tudi on je zraven.

Prišel je nekoč poslanec ob skupščinskih počitnicah domov. Njegovi volilci ga vprašajo:

»Kako to, da ne čitamo nikdar v novinah, da kaj govorite v parlamentu?«

»Ljudje«, odvrne jim poslanec, »tega vi ne razumete! Ali ne berete večkrat: „Splošno mrmranje?“ Vidite torej, tukaj sem tudi jaz zraven!«

HFS.

Zvesta žena.

Pameten mož: »Ne vem, zakaj ljudje vedno obrekujejo mojo ženo. Saj je vendar zvesta žena. Že petkrat je pobegnila s kakim drugim, toda vedno se je zopet vrnila.«

M.

Ali je res?

Gospa: Ne, vaše maslo je predrago, ga ne kupim.

Kmetica: Saj ni potrebno, ko ste pa gospa politika, ki ima dosti masla na glavi.

Nagajiv.

Letoviščar (potem ko je plačal): Zdravstvujte, gospod krčmar! Tukajšnje moje bivanje mi bo drag spomin.

Krčmar: Izlet se je torej izplačal? Letoviščar: O da, predvsem pa za vas!

HFS.

Tega ni pričakoval.

Odvetnik Sršen je bil obdarovan v dvanajstih letih svojega zakona z osmimi nadebudnimi hčerkami. Zato ni čuda, da si je tolikanj vroče želel tudi sina. Ko se je zopet bližal čas novega »dogodka«, naroči služkinji, naj mu pride takoj poročat v pisarno, kako in kaj.

In res kmalu priteče služkinja ter ga pozdravi vsa zasopla z besedami:

»Je že gospod!«

»Kaj? Fantek?«

»Ne!«

»Deklica?«

»Tudi ne!«

»Za Boga svetega, kaj pa potem?«

»Dve deklici, gospod!«

C.L.

Nepazljivost v šoli.

Katehet razlaga o izgonu Adama in Eve iz paradiza. Nato vpraša Mihca, ki je ves čas gledal pod klop: »No, Mihec, kam pa sta šla Adam in Eva, ko ju je angel pregnal iz raja?«

Mihec vstane ves zmešan in hitro odgovori zadnje besede, ki jih je prečital iz časopisa pod klopjo: »Z ero-planom iz Londona v Pariz!«

J.

Muhe filozofirajo...

Že Eva v paradizu je tožila: O Bog, obleke nimam nobene. Ta beseda je postala ženski pregovor, s katerim je dosedaj ženstvo mučilo može, končno so pa vendar nekaj oblekle. Še dandanes toži žena, da nima nič obleči, samo s tem napredkom — da hoče to dokazati.

S.

Življenje je jako kratko. Edino od sobote do sobote, ko človek plačo dobi, je strašno dolgo.

S.

Zadnjič je bokser Dempsey zaslužil v par minutah 600 000 dolarjev. Med pretepom je parkrat klenil na na tla. To se je vršilo v Filadelfiji. Pa naj še človek reče, da se v Ameriki denar ne pobira na tleh!

S.

Posebna komisija plesnih učiteljev je določila, kako daleč morata biti plesalec in plesalka vsaksebi. Dostavila je, da se ti predpisi ne tičejo poročenih parov. Potrebno pa to seveda ni bilo, zakaj dandanes so zakonci pri plesu itak zelo narazen. Zlasti žene če le morejo nikoli ne plešejo na istem plesu kakor soprogi.

S.

Modni strokovnjaki pravijo, da bo kmalu napočil dan, ko bodo ženske nosile moško obleko. Ta čas ni daleč, če se pomisli, da marsikje že sedaj nosijo hlače.

S.

Parižani so začeli nositi modrce. Parižanke jih ne nosijo več. Parižani hočejo z njimi prikriti trebuhe. Zakaj so jih rabile ženske, pa ne pove zgovina. Pa tudi moški jih ne bodo dolgo nosili. Še par kampanj v Maroku in Siriji, še par nujnih opominov iz Amerike, da je treba plačati dolg, še par Mussolinijevih protestov, pa bo tudi Francozom trebuh splahnil.

S.

Nemci bodo torej res vrnili svojemu kajzerju posestvo in imovino. Njih geslo je torej še vedno: »Gold gab ich für Eisen« (zlato sem dal za železo).

Izdelovalci papirja se pritožujejo, da ni dovolj cunj za izdelovanje finega papirja. Prej je že šlo, ko so bile ženske oblečene kot se spodobi. Ko je prej ženska zavrgla obleko, je bil cel kup na smetišču. Pa danes? Iz cunjice, ki jo nosi na sebi, se ga more napraviti komaj toliko, da zadostuje za bankovec, ki ga je treba v trgovini plačati za tako cunjico.

S.

Še nikdar ni noben politik zgradil tako visoke ograje, da je sam ne bi mogel preskočiti.

Vedno in vedno čitamo, da bodo angleški rudarji pogoreli s stavko. Vse bi še bilo, samo to je čudno, s čim bodo zakurili, ko ni premoga...

Italija kriči in vpije, se oborožuje in grozi na vse strani. Otroci tudi kričijo, kadar jih je strah.

Pri nas štedimo. Na vseh koncih in krajih štedimo. Torej smo vendar bogati, saj kdor nič nima, tudi štediti ne more.

Nekoč je bil nekdo imenovan za ministra. Hitro si je nadel najlepšo obleko, se vsedel na vlak ter se odpeljal naravnost v Beograd. Ko je pa prispel tja, so ga med tem že razpoložili na razpoloženje.

Sedaj, ko je Nemčija sprejeta v ligo narodov, ne vedo njeni člani, po kom bodo udarili v bodoči vojni. Če ne bo drugače, si bodo pa med seboj skočili v lase.

Pri slikarju.

Slikar: »Gospod, ali naj vas napravim v olju?«

Gospod: »Vraga, kaj mislite, da sem sardina?«

Vzorec ljubavnih pisem

Dan za dnevom sem jo srečaval, skoraj vedno ob istem času in na istem kraju. Nič čudnega to, ker ona je hodila v licej, jaz pa v gimnazijo. In tudi nič čudnega, da sem postal pozoren nanjo in kar zaskrbelo me je, če je nisem srečal ravno tam kakor navadno.

Ona se je komaj mimogrede ozrla name, njenih oči nisem mogel nikdar vjeti. Nehote se mi je vrnila v misli njena podoba, vedno pogosteje sem mislil nanjo in težko sem že čakal trenutka, ko grem zopet svojo vsakdanjo pot. Misli sem si: kaj, če bi ji o priliki tako mimogrede zašepetal par besed? Po dolgem ugibanju sem spredel, da je še najbolje, če ji pišem ter ji, ko jo zopet srečam, izročim pisemce.

Do takrat še nisem znal pisariti takih stvari in drugo vprašanje je nastalo sedaj za mene: Kako boš sestavil pismo, da bo pisano po vseh pravilih in postavkah, kakor je treba take stvari pisati? Prišla mi je na um ta-le izredna misel: Preskrbim si knjigo, v kateri so vzorci za ljubavna pisma.

Drugi dan sem tekkel od knjigarne do knjigarne, povsod malce sramežljivo povpraševal po taki in taki knjigi, a nikjer je niso imeli. Celo k dvema starinarjema sem zašel, toda zaman. Slučajno sem tisti večer naletel na svojega prijatelja Vilka. Ko mu potožim svoje skrbi in težave, je takoj pripravljen pomagati. V veliko moje veselje mi zagotovi, da naslednji dan prinese tako knjigo meni na dom.

Res sem dobil knjigo in izbral sem tako lepo pismo iz nje, da sem bil prepričan, da jo bodo polile solze, ko bo brala moje pismo... Zvečer sem ga lepo prepisal, drugo jutro pa šel z njim v šolo. — Ko sem jo srečal, sem ji molil pismo. Le to vem, da se mi je roka tresla, ona pa me je začudeno pogledala, kot bi hotela reči: To ni zame! Vendar pa je vzela pismo in odbrzela dalje. Kaj sem govoril, se ne spominjam.

Ali odgovora pa ni hotelo biti, ne prvi, ne drugi in tudi ne tretji dan. Četrty dan pa naletim na prijatelja, ki me je kratkomalo začel zmerjati z zanikrnežem in pozabljivcem, češ, da mu knjige še sedaj nisem vrnil.

«Saj meni je za knjigo vseeno, toda knjiga ni moja,» se je hitel opravičevati, ker me je tako nahrulil.

«Ni tvoja?»

«Ne, sestrična mi jo je posodila in sedaj me že dva dni nič drugega ne vprašuje kot to, kdaj ji bom prinesel knjigo nazaj.»

«Še nocoj jo dobiš; do večera ti jo prinesem,» sem mu obljubil.

* * *

Dva dni za tem sem dobil po pošti pismo od nje. Ko sva se čez nekaj dni na dogovorjenem mestu sestala, mi je sredi pogovora rekla: «Jaz bi ti bila že prej odpisala, toda moj bratranec Vilko je imel knjigo»

«Vzorec ljubavnih pisem.»

«Kako veš?»

«I tako! In Vilko je tvoj bratranec?»

«Da!»

«In ti si prepisala pismo, ki je v knjigi na strani enaintrideseti...»

Gledala me je začudeno, kako da to vem.

Jaz sem namreč prepisal oni vzorec pisma, ki je bil v knjigi na trideseti strani, na enaintrideseti je pa odgovor.

Tudi izgovor.

Berač: »Prosim za milodar, grozno sem lačen.«

Gospa: »Zakaj pa ne delate?»

Berač: »Veste, gospa, potem sem še bolj lačen!«

Na morju.

Kapetan: (ob bližajoči se nevihti): «Gospod župnik, danes bomo najbrže še nebesa videli!»

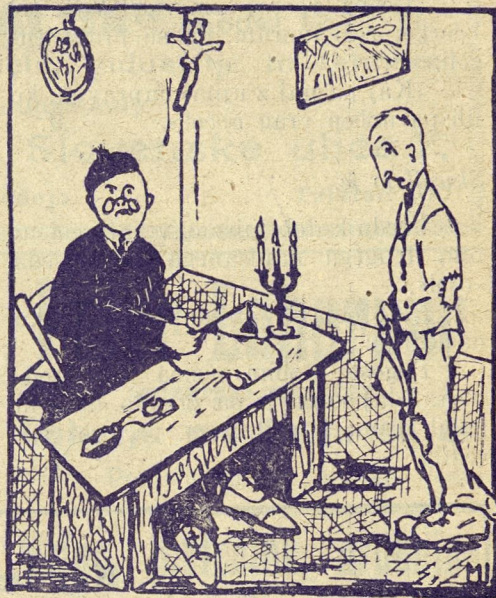
Župnik: «Oh Bog nas varuj te nesreče!»

Za kulisami.

Bankir (plesalki): Krasna Helena! V bodoče vam bom razodeval svojo ljubezen tudi v poeziji. Spesnil bom pesmice in vam jih pošiljal, angel moj!

Plesalka (hitro): Toda prosim, gospod bankir, da jih napišete na zadnji strani tisočdinarskih bankovcev!

Pred sodnikom.

Pobožen.

Sodnik (tatu): Obtoženi ste, da ste ukradli temu gospodu novo suknjo in listnico, v kateri je bilo 600 Din.

Obtoženec: Slavno sodišče! Vzel sem le suknjo, listnico sem smatral za darilo neba.

HFS.

Zagovor.

Sodnik: »Kako, da ste vi zopet tu?»

Potepuh: »Zato, ker sem ubogal.«

Sodnik: »To vendar ni mogoče.«

Potepuh: »O jet! Policaj mi je tako ljubeznivo prigovarjal, naj ga počakam. In sem ga res ubogal.«

Sodnik: »Čudno, ker pri vas nobena beseda nič ne izda. Kar gre pri enem ušesu notri, gre pri drugem ven.«

Potepuh: »Kaj sem jaz kriv, da imam dvoje ušes?»

Sodnik: »Le tiho! Znani ste naši policiji kot postopač in delomrnez. Zato ste bili tudi iz mesta izgnani.«

Potepuh: »Ni res, gospod sodnik. Izgnali so me iz mesta zato, ker so imeli na policiji preveč opravka z menoj. Tam se bojijo dela...«

Sodnik: »Tiho! Zatoženi ste, da ste se norčevali iz državnih nameščencev, ki skrbijo za red in mir.«

Potepuh: »Policaju sem rekel samo to, da ni več vreden kot tista palica, ki jo nosi v rokah in ki se ji pravi (zajeclja) p... p... endrek.«

Točno izvršil.

Mali Mirko svojemu stricu za god:

«Želim vam obilo sreče in mama so rekli, če dobim od vas »kovača«, da ga ne smem zgubiti.»

Dvoje nasprotij.

»Gospa, včeraj sem videl Vaše tri hčerke; reči moram, da so pravi angeli.«

»Kaj pa naj z njimi napravim, ko jih pa noben vrag noče?« **M.**

Skupil jo je.

Urednik dobi pismo, v katerem ni bilo drugega napisanega kot beseda »osel«.

Nato objavi v uredniškem kotičku naslednje:

Pogosto dobim pisma brez podpisa. Zdaj se mi je pa zgodilo, da sem dobil pismo s podpisom, pa brez besedila. **M.**

Pred blaznico.

Paznik v blaznici: »Gospod ravnatelj, zunaj stoji precej prileten mož, ki vpraša, če je včeraj zbežal kak pacijent.«

Ravnatelj: »Zakaj vpraša to?«

Paznik: »Ker je včeraj nekdo pobegnil z njegovo ženo.«

Alibi.

»Ali mi lahko daste program te igre?«

Blagajnik: »Toda igra se že konča čez pol ure.«

»Nič ne de. Program rabim le za to, da dokažem svoji ženi, da sem bil tu.«

Ker ima čas.

»Kaj pa vendar toliko zvonite — kaj hočete!?«

»O nič nočem, gospod!«

»Zakaj pa potem zvonite že pol ure?!«

»Gospod, saj imate tu zapisano: „Prosim zvoniti!“ — jaz imam pa ravno čas, zato vam pa jaz zvonim, ko ni bilo nikogar drugega.«

Obleke

za gospode, dame, fante, deklice in otroke, kakor tudi krila, bluze, klobuke, perilo in razno modno blago kupite po zelo znižanih cenah v najboljši kvaliteti in vedno v velikanski izbiri edino v veletrgovini

R. Stermecki

Celje, št. 72

Trgovci engro cene. Ilustrovani cenik zastoj.

24-2

8

Foto-slike

izvršuje najbolje in najceneje fotograf **FRANJO PRIMOŽIČ** v Zidanem mostu. Gre tudi na dom ter se lahko naroči z dopisnico.

Kje kupuješ Ti svoje potrebščine?

Jaz se vselej poslužujem trvdke

R. SAVNIK

Celje, Aleksandrova ul.

Tam dobim vsakovrstnega blaga najboljše kakovosti po konkurenčnih cenah, in sicer dobiš vedno klobuke, moško in žensko perilo, rokavice, nogavice, pletenine, dežne plašče, 45-1 svilene robce itd., itd.

Cenj. občinstvu se slaščičarna

„JORA“

v Celju ter iste podružnica v

TRBOVLJAH

46-1

toplo priporoča.

Najboljše in najcenejše dalmatinsko

VINO

47-1

kupite pri trvdki

I. P. MATKOVIČ

CELJE, Glavni trg št. 8

katera pošlje na zahtevo vzorec brezplačno!

Cene zelo primerne!

Postrežba točna!

Josip Karničnik

34-3

modna trgovina

Maribor, Slovenska ul. 10

LASTNI DOM

registrovana kreditna in stavb. zadruga
v Celju

26-4

Prešernova ulica št. 6.

Sprejema hranilne vloge in jih obrestuje najugodnejše. Pri naložbi zneska po Din 20— se dobi hranilnik na dom. Daje posojila in menične kredite.

Švedski standard pisalni stroj „**HALDA**“ model 12
izdelek svetovno priznanega švedskega dela, industrije in tehnike.

Generalno zastopstvo za vso Jugoslavijo:

Ant. Rud. Legat & Co., Maribor, Slovenska ulica 7.

Telefon 100

Krajevni zastopniki se iščejo.

Telefon 100

Franc Bernhardov sin

Gustav Bernhard

zaloga stekla in porcelana

Maribor, Aleksandrova 17

2-3 En gros.

En detail.

Vinko Vabič, Žalec

◆ kupuje po najboljših cenah hmelj.

◆ Prodaja najceneje vse vrste

◆ 27-4 umetnih gnojil.

9-4 **M. RAUCH**

Veletrgovina stekla in porcelana

CELJE, Prešernova ulica št. 4.

Priporoča svojo bogato zalogo raznovrstnih šip, slik in vse v to stroko spadajoče predmete.

Juristična bistroumnost.

Profesor (pri izpitu): Kako bi, gospod kandidat, v predležečem slučaju od drž. pravdnštva predlagano dosmrtno zaporno kazen vsled nastopivših olajševalnih okolščin zmanjšali?

Kandidat: Odpustil bi obsojencu pet let kazni.

Profesor (začudeno): In kako bi to izvršili?

Kandidat: Pustil bi ga še pet let na svobodi, prelen bi ga zaprl. *HFS*

V Mariboru kupiš

najceneje pri

„Prvi mariborski oblačilnici“

21-4 na obroke.

Maribor, Meljska cesta 29.

JOS. HÖFER, Maribor,

42-2 10. oktobra ulica števil. 2.

Trgovina z muzikalijami, godbenimi instrumenti, gramofoni in glasovirji.

10. zapovedi za najemnike.

1. Vzem si vedno najlepše in najudobnejše stanovanje, četudi ga ne moreš plačati.

2. Opozori hišnega gospodarja, četudi ga greš ponoči buditi, na slabe stvari v stanovanju.

3. Če imaš otroke, poskrbi, da bodo imeli družino ter jih pusti v veži s trobentami, bobni in ragljami svirati. Pusti jih tudi po ograji drsati.

4. Če si vzameš podnajemnika, glej bolj na dobro plačo kot na osebnosti.

5. Imej glasovir, četudi ne znaš igrati. (Pazi na mačko, da ti ne zbeži!)

6. Opoldne, ko hišni gospodar dremlje, sekaj v svojem stanovanju drva.

7. Zaličaj rože, kadar stranke pod teboj zračijo posteljino.

8. Pusti vodo v kopalnici teči in pozabi jo zapreti. (Nauči se plavati!)

9. Če prideš ob 12. uri ponoči ratrikan domov, se javi vsej sosesčini.

10. Če bi se hišni gospodar predrznil priti po stanarino, mu le daj primeren odgovor z nogo. *S.*

Podružnici

našega lista se nahajata tudi
v Mariboru, Aleksandrova cesta 45,
in v Celju, Zavodna št. 96
(poštni predal 13).

Višek predrznosti.

Trgovski potnik si naroči v hotelu sobo in se zapiše v knjigo. Medtem ko piše, prileze čez stran, na katero piše, stenica. Razjezi se, hiti k hotelirju in ga ošteje: »Vaših stenic v posteljah sem že vaju, da pa hodijo kontrolirat knjigo tujcev in iskati številke sob, kjer spimo, je pa že preveč!«

Dobesedno razumel.

Učitelj: Imenuj mi nekaj samostalnikov moškega spola in jih pretvori v samostalnike ženskega spola. N. pr. medved — medvedica, vrabec — vrabica, roč — ročica, zdravnik — zdravnica itd.

Dijak: Kos — kosa, solnčnik — solnčnica, Turk — turščica, svet — svetnica.

Peter Laharnar

39-2 mizarski mojster

Gaberje pri Celju št. 69.

Prodaja tudi na obroke.

Volna, pletenine, drobnina, perilo, galanterija, parfumerija.

Zaloga „**KARO**“ čevljev po originalnih cenah.

32-4 Gaspari-Faninger naslednik

Slavko Černetič,

Maribor, Aleksandrova c. 23.

Stavbno mizarstvo ter najrazličnejše pohištvo izdeluje točno po naročilu

Moška narava.

Lizika prijoče k materi: »Mama, Francek je pa moje punčke, ki sem jih tako lepo oblekla, sleket . . . oblekce pa je razmetal in strgal.«

Mati: »Pač moška narava.« *M.*

To pa ne soglaša.

Tujec, ki gleda na mali postaji skozi okno: »Kako to, da ima tako mala postaja tako debelega postajenačelnika? V tej deželi morajo biti pa ljudje zapravljivi.« *M.*

F. KUNŠEK

44-1 fotograf

CELJE, Cankarjeva 9

Iščemo

spretne nabiralce oglasov za Ljubljano in Celje. Ponudbe na upravo »Muh« pod »Nabiralec«.

Premog „Peklenica“

38-3 izvrstno, najcenejše kurivo.

Glavni zastop in zaloga: **Maribor, Cankarjeva ul. 1.**

Vljudni ljudi.

Vedno tožimo o pomanjkanju vljudnosti. Meni se zdi to pretirano. Zadnjič je mlad gospod ponudil pri svojem odhodu iz tramvaja neki gospodični svoj sedež. To je vljudnost!

V moderni Turčiji.

Moderna Turkinja modernemu Turku: »Veš, v tvojih prejšnjih turških hlačah se tvoje krive noge niso toliko opazile.«

On: »Veš, Fatima, s pajčolanom
zastrta si bila tudi lepša.« S.

Neprijeten odgovor.

Kmet pride k zdravniku. Na vprašanje, če je že bil kje radi nasveta, mu reče kmet: »Da, vprašal sem gospoda lekarnarja.«

»In kakšno neumnost vam je nasvetoval?«

»Poslal me je k vam, gospod doktor!«

Najbolj realistično.

Trije realistični slikarji so se prepirali, kdo izmed njih slika bolj po narodi.

»Naslikal sem sliko tako naravno«, se je hvalil prvi, »da so prileteli ptiči in se začeli zobati zrno s trte.«

»To ni nič«, je rekel drugi. »Jaz sem naslikal pokrajino tako izborna, da je padeš toplomer, ki sem ga pristavil k nji, kar 10° C pod ničlo.«

»Kaj bo to«, je rekel zmagoslavno tretji. »Jaz sem naslikal portret mladega moža tako imenitno, da ga moram vsako jutro obriti.« L.

Pokora.

Mlad ženin je prišel ravno od izpovedi. Kar se spomni, da mu spovednik ni naložil pokore. Vrne se torej k duhovniku in reče:

»Velečastiti, pozabili ste mi naročiti pokoro . . .«

»Ali mi niste rekli«, odgovori duhovnik, »da se mislite skoro oženiti?«

Pozna ga.

Ona: »Kaj bi naredil, ako bi umrla?«

On: »Najbrže isto, kot ti, ako bi jaz umrl.«

Ona: »Vidiš ga nesramneža, pa si mi obljudi, da se ne boš nikdar več ženil.«

*Kdor hoče prejeti naš list na ogled,
naj pošlje svoj naslov upravi lista
„Muhe“, Ljubljana I., poštni predal.*

Rešitev skrivalnice v številki 3.

Pravilno rešitev so nam vposlali: Franc Primožič, fotograf, Zidani most; Kladenšek Jernej, Zadobrava; Ignacij Cuderman, Tupa-
lice; Tilka Pibrovč, Celje; Rössner Edvard,
Celje; Mira Fink, Celje; Minka Zabukošek,
Celje; Jože Čuk, Zalec; Anton Pungeršek,
Zibika; Gina Janežič, Celje; Maks Kovačič,
Konjice; Franc Goričar, Maribor.

Listnica grafologa.

Za dobro grafološko analizo je treba neprisiljeno napisati vsaj 15 vrstic. Pismo je opremiti z nadpisom in po možnosti tudi s podpisom. Obenem je navesti spol in rojstne podatke. Pismu je priložiti Din 5— za upravne stroške. Obsežnejše analize ali ugotovitve anonimnih piscev po dogovoru. Diskretnost zanjamčena.

G. Z. B. v B. B.: Vaša pisava pokazuje talente dobre gospodinjce. Ste namreč marjivi in štedljivi, ljubite red in točnost. Kajne, tudi osornost je včasih na pravem mestu? Mislite trezno, motrite življenje od praktične strani in se ne udajate kakim idealnim fantazijam. Kar bližnjim ni potrebno vedeti, tega od Vas tudi ne zvedo. Vendar svojega značaja pred javnostjo ne skrivate in se vedno pokazate take, kakršna ste.

G. F. B. v B. B.: Reden in neprisiljen značaj. Da je molk vreden zlata, veste ravno tako, kakor gdč. sestra. V vsakdanjem življenju se radi opirate na svoje nazore in ne ljubite ugovorov. Ako pa zmoto spoznate, jo lojalno popravite in se prilagodite danim razmeram. Ste sploh inteligentna, idealna in dobra duša. Poleg t. ga posedujete obsežno duševno obzorje in ste muzikalično nadarjena.

G. I. C. v T. p. P.: Vztrajni ste in nag-njeni k materijalnemu uživanju, da si zato n-žrtvujete radi večjih zneskov. Poleg tega ste zelo zapeti in zaklepate svoj jaz s sedme-rimi ključi. Skrivate vse in se na zunaj ka-žete drugačnega kakor ste. Le bodite odkriti! Saj ni povoda, da bi se morali hliniti in umikati javnosti.

Listnica uredništva.

G. Z. Š., K.: Le pošljite! Kar bo dobrega bomo že odbrali. — G. N. V., M.: Prejeli! Nekaj pride pozneje na vrsto. — G. P. L., L.: Vaše stvari se nam zde nekako znane. Morda smo jih že kje čitali. . Vsekako bomo zrno izbrali iz plev. — «Triglavski»: Zaenkrat nam jih nekaj pošljite, če so izvirne. — G. H. F. S., Pr.: Kakor vidite smo nekaj porabili. V splošnem bi rekli: Malo manj, a tisto dobro. — G. H. K., C.: Sporočite nam, če so slike izvirne, potem bi nekaj priobčili. V besedi se Vam humor ni tako posrečil.

Izdajatelj in odgov. urednik Ivan Kavčič v Ljubljani.
Tiska Zvezna tiskarna v Celju, za tiskarno odgovarja
Milan Četina v Celju.

Na pomoč poplavljenecem!

... Počakajte malo! Ne vpijte!... Že gredo!